

‘ใจสั้นเพราะกาแฟหรือเพราะแกวะฟาร์’

ใจสั่นเพราะฟาร์ 0

จังหวะตกหลุมรัก

หนึ่ง

สอง

สาม

สี่

สัปดาห์ แปดชั่วโมง ยี่สิบสี่นาที สามสิบสามวินาที

ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมาน

เศษกระดาษแข็ง เศษยางลบ เศษโฟม ปูนปลาสเตอร์และ
สารพัดสิ่งของเด็กสถาปัตย์รู้จักเป็นอย่างดีถูกวางเกลื่อนห้องพร้อมกับ
โมเดลบ้านที่ถูกสร้างขึ้นมาในระยะเวลาสั้นๆ ที่ดูเหมือนนานกว่า
ห้าปีที่ต้องเรียนให้จบ มันถูกประกอบให้ได้รูปทรงแม้จะยังไม่เสร็จดี
เลยสักนิด

แต่ก็มีแค่ว่าจะออกมาดูดี ติดแค่ว่าดูไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไร
สะกิดเพียงนิดอาจจะพังครืนลงมาได้ เพราะงั้นการไม่แตะต้องมัน
อาจจะเป็นเรื่องที่ดีกว่า ถึงอย่างนั้นถ้าถูกสั่งแก้มาก็อาจต้องทบทวน

ใหม่ ดีไม่ดีอาจจะพังตอนนี้นี่เลยก็ได้

ก็สภาพมันไม่ต่างจากคนเป็นเจ้าของเลยสักนิด

เป็นบ้านชั้นเดียว แบบบ้านใช้เวลาชาตินึงในการเขียน และ
ใช้เวลาอีกชาติให้อาจารย์ตรวจว่าผ่านไหม และใช้เวลาอีกสามล้าน
ชาติในการเนรมิตให้เสร็จทันเดดไลน์

เมื่อวาน

วันนี้

พรุ่งนี้

ปัจจุบันคืออะไรเขาไม่อาจจะรับรู้ได้ ตอนนี้นั้นเวลาผ่านมานาน
แค่นั้นเขาก็เลิกนับไปแล้ว ตั้งแต่รู้ว่าทำงานไม่ทัน งานนี้ถูก
สั่งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน แต่เขาเพิ่งจะมีอารมณ์ทำก็เมื่อห้าวันที่แล้ว
เพราะคิดว่าทำแบบเดียวคงทัน ทว่ากว่าจะซื้อของครบก็ใช้เวลาไป
ชาติเศษ รู้ตัวอีกทีก็พบว่าเหลือแค่สัปดาห์ก่อนส่งงาน

เพราะเห็นเวลาเท่านั้น ไฟป่นมันก็มา เลยทำงานหามรุ่ง
หามค่ำชนิดที่อดกาแฟแทนข้าวเลยก็ว่าได้ อาบน้ำครั้งสุดท้ายเมื่อไร
เขาก็หลงลืมมันไป รู้แค่ว่างานต้องเสร็จ ต่อให้จะโดนด่าเหมือนทุก
ครั้งเพราะทำงานออกมาลวกมากก็ตาม

รู้ได้เลยว่าถ้าอาจารย์เห็นงานคงด่าเช็ดจนหน้าแห้ง แค่คิดก็
เสียวสันหลัง

แต่มันก็เป็นเรื่องปกติของเด็กคณะนี้อยู่แล้วที่ต้องอยู่กับความ
กดดัน

และความเหนื่อยล้าของวัฏจักรส่งงานที่ไม่จบไม่สิ้นสักที
ครี๊ด...

“อือ...” เสียงครางจ้วเจียดังในลำคอมาพร้อมอาการปวดหัว
อย่างหนัก แต่มือถือที่ยังพอมือแบตฯ เหลือบ้างก็ยังไม่หยุดสั้น ใคร

บางคนคงอยากรจะตรวจสอบว่าเขาตายหรือยัง เพราะเห็นหายไป
หลายวันไม่ติดต่อมา

มือบางความหาไปทั่ว ขณะที่แก้มขาวยังแนบกับโต๊ะญี่ปุ่น
อาการปวดหลังทำให้เขาไม่อยากลุก รู้สึกป่าตึงเหมือนมีคนเอาไม้
มาตามไว้ ให้ความรู้สึกเหมือนพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ท่าน
คงเข้าใจคนเป็นออฟฟิศซินโดรมมากที่สุด

พอคิดถึงพระเจ้าแล้วก็อยากจะพูด

‘ถ้าถูกถูกหวยสักงวด รับรองว่าจะหยุดตัดไม้ไปชั่วชีวิตเลย’
“ฮัลโล...”

[ไอ้โฮ เสียงเหมือนเพิ่งออกมาจากโรงศพเลยคะ]

เสียงแหลมเล็กของเพื่อนรักดังขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงเจ้าของ
มือถือ ‘เต้าหู้’ ยังคงง่วนซึม เขาไม่รู้ว่าตัวเองเผลอหลับไปตอนไหน
อาจเป็นตอนที่กาแฟหมดแล้ว ไม่ก็ตอนที่เืมื้อร้อยไม่อาจรังเขาได้
อีกต่อไป การอดนอนมาสี่ห้าคืนในทุกสัปดาห์ทำให้สภาพร่างกาย
เขาเหมือนคนใกล้ตาย

แต่ยังตายไม่ได้ ยังไม่ได้ถูกหวยให้แม่เลย

“ยังหายใจอยู่”

[สภาพแกลดูไม่น่าหายใจแล้วคะ นี่ใส่สายออกซิเจนอยู่ปะเนี่ย]

[หรือว่านี่คือวิญญาณ ถ้าตายแล้วมาบอกหวยหน่อยคะ]

เพื่อนสนิทอีกคนเอ่ยแทรกเข้ามา ดูท่าว่าพวกเธอจะเปิด
ลำโพงเพื่อคุยกับเขาได้นัด ‘มะแตง’ กับ ‘แกงผัก’ คือเพื่อนต่าง
คนะที่มาจากจังหวัดเดียวกัน รู้จักกันตอนมอปลายแล้วสอบติดที่
เดียวกันโดยบังเอิญ หลังจากนั้นก็สนิทกันมาตลอด เลยพอจะรู้ถึง
เวอร์กรรมที่เต้าหู้แบกรับไว้

สี่ปีกับการเรียนมหา’ลัยในคณะที่ทุกคนบอกว่าโหดร้าย

เหมือนอยากฆ่ากันให้ตาย

ด้วยใจรักในการทำบ้าน เพราะแม่หวังอยากให้ เป็นสถาปนิก
ชื่อดัง เลยทำให้เขาสอบเข้าคณะนี้ในมหา'ลัยชื่อดังของกรุงเทพฯ
ด้วยคะแนนสอบสูงลิ่วที่ชีวิตนี้คงไม่มีโอกาสทำได้อีกแล้ว แต่ถึงจะ
สูงขนาดไหน ตอนนั้นก็ติดเป็นตัวสำรองของคณะอยู่ดี

โชคดีที่มีคนสละสิทธิ์ เขาที่ติดตัวสำรองอันดับหนึ่งเลยได้
โอกาสนี้เข้ามา ซึ่งพอได้เข้ามาเรียนถึงได้รู้ว่า...

ไฉ่ห่า กูช่วยแม่เลี้ยงควายอยู่บ้านนาก็ได้อยู่แล้ว!

“หิวอา”

[กินข้าวบ้างปะเนี่ย]

“เอ็มร้อยเรียกข้าวไหม”

[จะบ้าเหอ อยากขาดสารอาหารตายหรือไง]

[อย่าบอกนะว่ากินแต่เอ็มร้อยกับกาแฟทุกวันเลย]

“อือ” เค้าหู้ตอบกลับตามความจริง ขวดเอ็มร้อยยังกลิ้งอยู่ที่
พื้นใกล้ๆ ส่วนแก้วกาแฟก็ถูกวางทิ้งไว้ บางแก้วมีมดขึ้นแล้วด้วยซ้ำ
“หิวจัง”

[ไฉ่บ้า เดียวก็ตายก่อนพอดี ไม่กินข้าวกินปลาอะ!]

“เอาเวลาที่ไหนกินอา”

[ก็บอกแล้วว่าให้รีบตัดโมตั้งแต่วันแรกๆ จะได้มีเวลาพัก]

“มะแดงขี้นังจ้”

[ไฉ่...!]

“อยากกินกะเพราใส่ถั่วงอกยาว”

[พระเจ้าจะลงโทษแก]

เค้าหู้ยืมฆ่า เสียดายที่เขาไม่มีแรงมากพอจะลุกขึ้น

[รออยู่ที่ห้อง เดียวไปหา เปิดประตูไว้ด้วยนะ ไม่ใช่ล็อกไว้แล้ว

เพลอหลับอีก]

“อยากกินกาแฟอีก”

[พอก่อนคะกับคาเฟอีน กินอีกแก้วน่าจะ...]

ดี๊ดี ๆ

“อ้าว” เต้าหู้อุทยานตอนหน้าจอดับ แบบฯ ที่สะสมมาตลอด
สัปดาห์วิ่งไปกับตาเพราะการโทร. หาของเพื่อนสาว ร่างเล็กในวัย
ยี่สิบสองปีถอนใจเหนื่อยหน่าย ค่อย ๆ ฝืนยึดตัวขึ้นพร้อมกับเสียง
ลั่นของกระดูกที่เหมือนกับโดมิโนล้มครืนลงตรงหน้า

อาการปวดหลังทำเอาเขานิ่งหน้า อยากจะทิ้งตัวลงนอนพาด
กับโต๊ะอีกครั้ง ถ้าไม่คิดว่าเดี๋ยวโมเดลจะพังเอาซะก่อนละก็นะ

แบบนั้นสัปดาห์ที่เขาทำมาก็จะเสียเปล่า ต่อให้จะถูกอาจารย์ทุบ
ทิ้งทีหลังก็ตาม มันยังมีบางส่วนไม่เสร็จสมบูรณ์ และเขาเหลือเวลา
ไม่มากที่จะทำให้มันเรียบร้อยภายในเย็นนี้

“ไม่เหลือ ไม่มีอะไรเหลือเลย” คนตัวเล็กพึมพำ พยายามจะ
หากาแฟหรือเอ็มร้อยดีมีให้ตัวเองมีแรงทำงาน แต่พบว่าไม่เหลือสัก
อย่างให้เติมเต็มพลังชีวิตได้ เต้าหู้แบะปาก ฝืนกายลุกขึ้นไปดูใน
ตู้เย็นกับช่องเก็บของตรงโซนครัวก็ไม่เจออะไร “สิ้นแล้วชีวิตหัดดิน”

พี่กะเทยบอกฉันอย่าร้องไห้

แต่ร้องหิวข้าวได้ไหม จะอดตายแล้วแม่

“ฮือ...” เขาส่งเสียงอแงที่ไม่เหลืออะไรให้กินเลยสักอย่าง
ขนาดน้ำเปล่าสักขวดก็ไม่เหลือ เต้าหู้ยี้หัวยุง ๆ ครุ่นคิดว่าจะเอา
อย่างไรดี มือถือก็แบบฯ หดไปแล้วตอนนี้ จะโทร. บอกเพื่อนให้
ซื้อน้ำมาด้วยก็คงไม่ทัน จะรอเพื่อนมาก็น่าจะหิวตายก่อน สุดท้าย
ก็เลยหอบร่างตัวเองพร้อมกับกระเป๋าตังค์เดินออกจากห้องไป

ขาขาวก้าวลงบันไดแทนการใช้ลิฟต์ ดีที่เขาอยู่ชั้นสองของ

หอพักเลยใช้เวลาไม่นานเท่าไร

สามสิบขึ้นบันได

ก็ดีกว่าร้อยขึ้นเวลาไปทำบุญกับแม่ที่วัดละละ

กร๊องกร๊องๆ

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

พนักงานทักทายขึ้นตอนที่กระดิ่งหน้าประตูส่งเสียงบอกว่ามีลูกค้าเข้า เต้าหู้หอบสังขารฟุ้งๆ เข้ามาในร้าน มันเป็นคาเฟ่เปิดใหม่ที่อยู่ติดกับหอพักเขา บรรยากาศเหมาะแก่การถ่ายรูปมาก เลยมีคนมาใช้บริการคับคั่ง

ใจจริงเต้าหู้ก็อยากจะไปซื้อน้ำที่ร้านค้าได้หอย ดิดแค่เจ้าของร้านไม่อยู่ เขาไม่อยากจะหยิบมาเลยเพราะเดี๋ยวมีปัญหาตามมาทีหลัง เลยยอมลากตัวเองมาที่นี่ ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ติดเคาน์เตอร์บาร์พลางเค้นเสียงสั่ง

“ขอกาแฟเข้มๆ แก้วหนึ่งครับ”

“อยากได้เข้มแบบไหนคะ แบบกาแฟดำ แบบเอสเพรสโซ หรืออยากจะได้แบบมินิม เราเพิ่งมีลาเต้ออกใหม่ อ้อ ที่นี่ก็มีช็อกโกแลตเย็นแบบไม่หวานด้วยนะคะ อยากได้แบบไหน”

“เอาแบบที่กินแล้วตัดไม่ต่อได้”

“คะ?”

“กาแฟ...ขอกาแฟ” เต้าหู้ฟุบหน้าลงกับเคาน์เตอร์ เขารู้สึกเหนื่อยเกินกว่าจะอธิบายว่าสิ่งที่ตัวเองอยากดื่มเรียกว่าอะไร ศัพท์ทางกาแฟเขาก็ไม่ค่อยรู้ ปกติสั่งลูนารอฟุ้ง อีกฝ่ายก็ทำกาแฟถุงมาให้ไปซื้อที่ร้านมันก็เป็นแบบสำเร็จรูปมาแล้ว เลยไม่รู้ว่ามันเรียกว่าอะไร

พอเจอคำอธิบายยืดยาว สมองของเขาก็ทำงานไม่ไหว
ได้ยืนเพียงเสียงเข็มนาฬิกาที่เดินต่อไป
สิบนาที สิบสองวินาที

ช่วงเวลาแห่งการรอคอย

“เอสเพรสโซร้อนได้แล้วครับ” ไม่นานกลิ่นกาแฟหอม ๆ ก็ลอย
มาปลุก พร้อมกับเสียงท่มต่ำของพนักงานคนใหม่ มือหนาถือวิสาสะ
เขย่าแขนเขาที่วางเหยียดยาวจนเกือบล้าไปถึงโซนข้างใน พาให้คน
ตัวเล็กขมวดคิ้วมุ่น “ตื่นมากินกาแฟก่อนครับ แล้วบอกผมหน่อยว่า
คุณชอบไหม”

“อือ...”

“ถ้าตื่นตอนนี้เดี๋ยวจะแถมขนมให้”

“ฮึ”

“ตื่นได้แล้วครับคนเก่ง”

‘จ๊กจ๊ก’

เด้าห้อยอมลุกตอนถูกเรียกแบบนั้น ตั้งแต่ใช้ชีวิตมาไม่เคยถูก
ใครเรียกว่า ‘คนเก่ง’ เลยสักครั้ง เพราะเขาไม่ใช่คนแบบนั้น เป็นแค่
คนธรรมดาที่ทำอะไรไม่เป็นชิ้นเป็นอันจนโดนด่าอยู่เสมอ ทว่าคง
เพราะเขาต้องการคาเฟอีนมาก ไม่ก็เพราะความเบลอเลยทำให้ตอบ
รับคำพูดนั้นไป

ดวงตาเรียวสวยลึมขึ้นมองแก้วกาแฟที่ถูกดันมาตรงหน้า
อีกครั้ง แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาเขากลับเป็นมือของคนที่ยังกาแฟให้ดื่ม

รอยสักก้อนเมฆเล็ก ๆ บนหลังมือขาวนั้น

ข้อนิ้วยาวที่ดูแข็งแกร่ง

ฝ่ามือที่ดูแข็งแรง

กับรอยยิ้มเล็ก ๆ ที่พอเลื่อนสายตาไปสบแล้ว...

“อรุณสวัสดิ์ครับคนไข้ :)”

ก็เข้าใจคำว่า ‘จังหวัดกหลุมรัก’ ได้ทันที

“I Luv Coffree ยินดีต้อนรับครับ :)”

ใจสั่นเพราะฟาร์ 1

บาร์ิสตากคนนั้นน่ารักเกินไปแล้ว

ห้า

หก

เจ็ด

แปด

8.2 วินาทีคือช่วงเวลาที่ผู้ชายใช้ในการตกหลุมรักใครสักคน

เคยมีคนกล่าวไว้แบบนั้น แต่เด้าหู้จำไม่ได้แล้วว่าเคยอ่านที่ไหน รู้แค่ว่ามันผุดขึ้นมาในสมองตอนสบกับนัยน์ตาสีสวยที่จ้องมองกันแล้วยิ้มให้จนตาหยี กลิ่นหอมของกาแฟที่ยื่นให้เมื่อครู่ผสมกับกลิ่นโคโลญที่อีกฝ่ายใช้ พาให้เด้าหู้ทำจุกพุดพิดดมกลิ่น

ด้วยระยะห่างเท่านี้ เขาจึงสามารถได้กลิ่นหอมนั้นเป็นอย่างดี และรู้สึกได้เลยว่าคนคนนี้รู้จักกะปริมาณน้ำหอมไม่ให้ฉุนไปจนคนอื่นไม่อยากเข้าใกล้ แต่ถึงจะฉิดมากแค่ไหนก็คงมีคนอยากเข้าหาเยอะอยู่ดี

ใบหน้าหล่อเหลาที่เปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม ผิวกายขาวที่พอสวมเสื้อสีดำก็ยิ่งทำให้ขาวมากขึ้นไปอีก ใบหูนั้นก็เจาะใส่ห่วงจิว ทำทางดูเหมือนพระเอกในซีรีส์ที่หลุดออกมา เต้าหู้ลอบกลืนน้ำลาย เขาเพิ่งรู้ว่าหัวใจกำลังเต้นตึกตัก

นาฬิกากำลังหมุนเข็มเดินนำ ขณะที่เขารู้สึกว่าเวลามันหยุดเดินไปแล้ว

หยุดเดินตอนสบตากับอีกฝ่ายได้ 8.2 วินาที

ช่วงเวลาที่เขาบอกว่าผู้ชายสามารถทกลุมรักใครสักคน

“ตื่นหรือยังครับ ฮัลโหล”

“เอ่อ...”

“ถ้าได้ยินแล้วช่วยตอบหน่อยนะ” คนตรงหน้าโบกมือไปมา หัวเราะเบา ๆ กับคนที่อ้าปากค้างไปแล้ว “แถวนี่สัญญาณไม่ค่อยดีหรือไงเนี่ย ทักไปก็ไม่ตอบเลย”

“พูดกับเราเหรออ”

“ตรงนี้ก็แค่คุณนะ” เต้าหู้ชะงัก ก่อนจะหันซ้ายหันขวาพบว่าที่บาร์มีแค่เขาคนเดียวที่นั่งอยู่ “หรือว่าพาเพื่อนมาด้วยแต่ผมไม่เห็น?”

“ถ้าเห็นมีใครมาด้วย น่าจะเป็นผีแล้ว”

“งั้นก็แปลว่ามาคนเดียว”

“อ้อ”

“แล้วมานอนหลับแบบนี้ เดียวก็โดนหัวไปหรอก” เขาหัวเราะ ความอหังการดีพุ่งเข้าใส่ นาที่นั่นเต้าหู้หยีตา ยกมือขึ้นมาบังดวงตาสีนั้น ถ้าเขารู้ว่าจะเจอคนหล่อ คงหีบแวนกันแดดมาด้วย

“เป็นอะไรครับ แดดเข้าตาเหรออ”

“เปล่า ๆ ความหล่อมันกระแทกตาเฉย ๆ”

“ฮะ?”

“ไม่เคยมีคนบอกเธอว่าหล่อนะ”

“ผมเธอ”

“อ้อ” เต้าหู้พยักหน้า “หล่อมาก ๆ เลย”

“ฮ่า ๆ ชอบคุณนะครับ” เขายิ้มกว้าง “เพิ่งเคยโดนชมเลยละ”

“ไม่จริงน่า หล่อแบบนี้ต้องมีคนชมบ่อยแน่ ๆ เรามั่นใจ”

“พกความมั่นใจมาเต็มร้อยเชียรว”

“เราดูคนไม่เคยพลาดนะ”

“เป็นหมอดูหรือไง”

“ส่วนใหญ่เป็นลูกค้ามากกว่า”

“ขอบคุณดวงเธอครับ”

“ดูเฉพาะตอนหอยออกกับตอนมีความรัก”

“หือ”

“อย่างตอนนี้ก็คิดว่าควรจะทำแม่หมอนน้อยแล้ว” เขาตอบ
หน้าซื่อตาใสโดยที่ไม่รู้เลยว่าท่าทางแบบนั้นมันโคตรน่ารัก เต้าหู้จ้อง
คนตรงหน้า ประกายแพรวพราวที่อยู่ในดวงตานี้สามารถทำให้คน
อื่นใจสั่นได้ไม่ยาก ทว่ากับคนตรงหน้าแล้ว ร่างเล็กไม่แน่ใจว่าอีก
ฝ่ายจะรู้สึกถึงมันหรือเปล่า

เพราะประกายแพรวพราวของอีกฝ่ายดูจะมากกว่าเขาอีก

“วันนี้ไม่ใช่วันหอยออกด้วยสิ ทักไปวันนี้จะได้คำตอบเธอ”

“ก็ไม่ได้จะดูหอยสักหน่อย อยากดูเรื่องคนที่ชอบ”

“มีคนที่ชอบแล้วเธอ”

“เพิ่งมีเมื่อไหร่”

“ฮ่า ๆ” ร่างสูงหัวเราะ ดูจะชอบใจกับคำพูดเหล่านั้นมาก “กิน
กาแฟก่อนเถอะครับ จะได้สร้าง เผื่อจะมองเห็นอะไรชัดเจนขึ้น”

“แกตลกเราหรือ เราดูน่าขำตรงไหน”

“เปล่าเลย ที่ขำเพราะคุณน่ารักไง”

“แม่บอกว่าใครชมเราน่ารักแปลว่ามีใจ”

“เอ๊ะ”

“มีใจให้เราแล้วหรือ ไวจิง ยังไม่ทันตั้งตัวเลย”

เสียงหัวเราะของคนฟังดังลั่นจนต้องปิดปาก ตั้งแต่ทำงานที่
นี้มายังไม่เคยเจอใครที่ไหนพูดจาได้น่ามีขนาดนี้มาก่อน

แต่หุ้ไม่รู้ตัวเลยว่าคำพูดของเขาทำให้อีกฝ่ายขบขันตรงไหน
แต่พอเห็นว่าเจ้าตัวอ้วนได้ก็รู้สึกใจฟูขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

อาการแบบนี้ไม่ผิดแน่ เขากำลังตกหลุมรักคนตรงหน้า

มันอาจจะเป็นรักแรกพบแบบในซีรีส์ที่ดูมา

และใช่ ด้วยขนาดตัวแบบนี้ละ...

กุโพเมียแน่นอน

“กินกาแฟตอนที่มันยังร้อนอยู่ก่อนเถอะครับ ถ้ามันเย็นเดี๋ยว
ไม่อร่อย”

“เป็นคนชงกาแฟหรือ”

“ครับ”

“ชื่ออะไร”

“ไม่บอก”

“ทำไม”

“กินกาแฟก่อน ถ้าถูกใจเดี๋ยวบอกชื่อ” พอบาริสตาทนุ้มพูด
จบเจ้าหุ้ก็ยกกาแฟขึ้นจิบทันที ก่อนจะขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกได้ว่าแก้วนี้
เข้มไปหน่อย เขาจำได้ว่ากาแฟที่ตนชอบดื่มจะหวานกว่านี้ ใส่นม
ใส่น้ำตาล แต่ไม่รู้ว่ชื่อแบบทางการเรียกว่าอะไร “ไม่ชอบหรือ”

“มันขมอ่า” เขาพองลมในแก้มเหมือนตอนเด็กที่ชอบพองแม่

เวลาไม่ได้ตั้งใจ “ที่เรากินมันหวานกว่านี้”

“นั่นเดี๋ยวทำให้ใหม่เอาใหม่ เป็นช็อกโกแลตเย็นอาจจะดีกว่า”

“แต่เรากินไปแล้วนะ ถ้าทำใหม่ก็ต้องเสียตั้งค์เพิ่มดิ”

“เดี๋ยวเลี้ยงก็ได้”

“เลี้ยงแบบนี้แปลว่ามีใจ”

“ฮ่า ๆ”

“ตกลงซื้ออะไร”

“...”

“เราซื้อเต้าหู้ แอบชอบแกอยู่ ดูออกไหมอะ”

คนตัวเล็กและน่ารักตัวเองเสร็จสรรพ ซ้ำยังมีสติแถมต่อทำให้จดจำอีกต่างหาก ทำเอาคนฟังส่ายหน้านิด ๆ ในชีวิตก็โดนจีบมามาก แต่ไม่เคยเจอใครจีบเขาได้มีนเท่คนคนนี้นมาก่อน เดวว่าอีกฝ่ายคงไม่ค่อยได้นอน สังเกตจากห้วยุง ๆ กับไตดำที่คล้ำจนเหมือนหมิแพนด้า ไหนจะสภาพเสื้อผ้าที่สวมอีก แต่เขาไม่มีสิทธิ์ตัดสินลูกค้าหรอกนะ

“ดูไม่ออกเลย” เขาแก่งทำเป็นไม่รู้ “ปกติแนะนำตัวแบบนี้กับคนอื่นตลอดเหอ”

“ปกติไม่ค่อยได้เจอมนุษย์ เลยไม่รู้ว่าแนะนำตัวแบบนี้มันแปลกไหม”

“ก็ไม่นะ ดูเป็นตัวเองดี”

“ชอบอะดิ”

“แค่บอกว่าตัวเองดี ไม่ค่อยเจอคนแนะนำตัวแบบนี้เท่าไร” เขาตอบกลับ ส่ายหน้าเหนื่อยหน่ายกับการหยอดแบบไม่พักนั้น

“แล้วตกลงแกซื้อไร เรากินกาแฟแล้ว แกก็ต้องบอกซื้อดิ”

“ถ้าไม่บอกจะทำไง”

“เดี่ยวพ่นกาแฟใส่”

“เป็นช่างหรือไง”

“เป็นคนที่ไม่ชอบได้เปล่า” เต้าหู้เอียงคอถามพลางกะพริบตาปริบ ๆ เห็นเขาดูชื่อ ๆ แบบนี้แต่เอาจริงนะ “ถ้าเป็น จะยอมกินกาแฟหมดแก้วเลย เดี่ยวเหมาทั้งร้านด้วย”

“มีตังค์?”

“มีอยู่ร้อยเดียว”

“ไว้รวยค่อยมาเหมานะ”

“งวดนี้มานะ”

“ให้มันมาก่อนเถอะ” เขายิ้มให้ การพูดคุยเป็นกันเองขึ้นแล้ว ทั้งที่เมื่อครู่ยังเว้นระยะห่างระหว่างคนทำกาแฟกับลูกค้าอยู่ เต้าหู้จ้องอีกคนตาไม่กะพริบ กดดันให้เจ้าตัวบอกชื่อให้ได้ “ชื่อ**ฟาร์** เป็นบาร์ิสตาที่นี่ครับ”

“ฟาแบบโน้ตดนตรีอะนะ”

“ฟาร์แบบมี ร เรือ และการันต์”

“ที่แปลว่าไกลหรือเปล่า”

“ใช่”

“เปลี่ยนชื่อได้ไหม”

“หา?”

“ไม่อยากไกลจากแกเลย” เขาใช้สองมือเท้าคางเป็นเด็ก ๆ ที่ใครเห็นเป็นต้องบอกว่าน่ารัก แต่สำหรับเต้าหู้ตอนนี้ ถึงใครชมแบบนั้นเขาก็ไม่สนใจหรอก เพราะคนที่น่ารักสุดในสายตาตอนนี้คือคนตรงหน้า

พอได้กลิ่นกาแฟที่ชงมา ทำให้เขาหวนนึกถึงวลีหนึ่งที่เคยฮิตมาก ๆ

“ที่ตอนนี้อัจฉริยะเป็นเพราะกาแฟหรือเป็นเพราะแกละฟาร์”

เขาถามด้วยความหวังที่ว่า ‘แก’ จะตอบคำถามกลับมา

“น่าจะกาแฟนะ เพราะเพิ่งกินเข้าไปนี่”

แต่แกดันขอตีลเฉยเลย!

“ฮ่า ๆ” เต้าหู้พองลมในแก้มอีกรอบทันทีที่คนตรงหน้าตัดมุกใส่ พอเห็นแบบนั้นฟาร์ก็อดหัวเราะไม่ได้ รู้สึกเอ็นดูคนที่เขามั่นใจว่าเด็กกว่าตัวเองแน่ ๆ ถึงอย่างนั้นเต้าหู้ก็ไม่ยอมแพ้ ดึงความมั่นใจกลับมาใหม่

วาสนาผู้ได้น้ำจะได้ฟาร์ไป เป็นวาสนาเขาได้ไหม

I told พระแม่ลักษมี about him ด่วนเลย

“แต่เราว่าเพราะแกละ เพราะเราไม่เคยเป็นแบบนี้กับใคร”

“คนเจ้าชู้ส่วนใหญ่ก็พูดแบบนี้แหละ”

“เฮ้ย เราทรงใจ ไม่ใช่ทรงเจ้าชู้” เต้าหู้รีบแก้ไข “เป็นใจขโมยหัวใจด้วย ขโมยแล้วไม่ให้คืน”

“แบบนี้ต้องแจ้งตำรวจนะ เพราะขโมยของคนอื่น”

“นั่นขอยืมแบบไม่ให้คืนได้ไหม” เขาตีหน้าซื้อถาม “เพราะหัวใจของฟาร์ เราไม่อยากยกให้ใคร”

“ถามนี่ก่อนไหม”

“ถามทำไม”

“...”

“วาสนาเราได้ไหม ได้แกเป็น...”

“ไอ้หู้ มาอยู่นี่เอง!”

หมีบ!

“ตามหาเทพพลิกแผ่นดินสยาม!” ยังไม่ทันพูดจบประโยค รถไถนาที่ชื่อว่ามะแตงกับแกงฟักก็โผล่มาจากด้านหลัง คว่าหมีบเข้าที่

คอแล้วล็อกไว้ ทำให้เค้าหู้เกือบหงายหลังลั่นจุกปาก เป็นภาพที่ดู
ไม่ดีเท่าไร ถึงขั้นต้องตบแขนเพื่อนไปมาให้ปล่อยก่อนที่เขาจะตาย
แล้วกลายเป็นหม้ายชั้นหมาก

เออ ชั้นหมากไรวะ ยังไม่ได้บอกแม่เลยนี่หว่า
แต่แม่อาจจะต้องขายควายนะ ไม่งั้นเดี๋ยวไม่มีค่าสินสอด
“ไปที่ห้องก็ไม่เจอ มือถือก็ไม่เอามา”

“ก็แบตฯ มันหมดอ่า จะเอามาทำไม”

“อย่างน้อยก็ซาร์จแล้วส่งข้อความบอกพวกฉันหน่อยสิโว้ย!”
มะแดงเขกหัวเพื่อนตัวเองไปหนึ่งที ทำเอาเค้าหู้เบะปากนัวหน้าด้วย
ความเจ็บ เขาไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ ที่ต้องรายงานผู้ปกครองว่าจะไป
ไหนมาไหนนะ “ไ้อ้เราก็รู้ว่าตาย เห็นหายออกไปจากห้อง”

“แค่มาซื้อกาแฟ ไม่เห็นต้องไว้วายเลย”

“ก็มาโดยไม่บอก ถ้าเกิดว่าล้ม...” ยังไม่ทันพูดจบประโยค
มะแดงก็หันไปเห็นคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเพื่อนสนิท ฟาร์ระบายยิ้ม
กะปริบตาปริบ ๆ มองคนที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ไม่รู้เลยว่าจะพูดอะไร
เพราะเห็นกำลังใส่อารมณ์กับเค้าหู้โดยไม่พัก เล่นเอาคนร่างเล็กที่
ตัวเล็กอยู่แล้วตัวหดเหลือสองเซนติเมตรเลยทีเดียวนะ “อู๊ย! หล่อ ไม่
เห็นรู้มาก่อนเลยว่ามีคนหล่อที่นี่”

“มะแดง”

“อะไรไ้อ้...”

“ของกู”

“อ้อหือ แรงมากแม่” แงงฟักยกมือทาบอกตอนที่เค้าหู้หันมา
ทำตาขวางใส่ เมื่อครุ่นึกว่าฝึ้อกาสะลองเข้าสิง ถ้ามันลุกขึ้นมาตบ
โดยไม่เกรงใจได้คงทำไปแล้ว ติดแค่ว่าอยู่ต่อหน้าผู้ก็เลยตีปลุคไว้
ก่อน ต่อให้คำพูดเมื่อก็อีกฝ่ายจะได้ยินแน่นอนก็ตาม ทำเอามะแดง

เบิกตากว้าง

“อย่าบอกนะว่าที่แหกหายไปเพราะแกมา...”

“เปล่า”

“อ้าว”

“เราแค่มาซื้อกาแฟเฉยๆ” เต้าหู้ตอบหน้าตายแต่ปากยังอยู่อยู่ เพราะเพื่อนมองฟาร์ตาเป็นมัน “แต่พอเห็นฟาร์แล้วเราเลยอยู่คุยต่อ”

“แกเนี่ยนะคุยกับคน ออมมอกอ” สองสาวประหลาดใจ “ร้อยวันพันปีแกเคยคุยกับมนุษย์คนอื่นนอกจากพวกฉันที่ไหน”

“ตอนนี้ก็คุยกับฟาร์ไง”

“เป็นไป...”

“เพราะเขาทำให้ใจฉันก็เลยอยากคุยด้วยไม่หยุดเลย”

“กรี๊ดๆ” แกงฟักเอามืออุดปากกรีดร้องแล้วเขย่าแขนมะแตงไปด้วยที่ได้ยินคำพูดนี้จากปากคนที่ไม่เคยจีบใครบนโลกมาก่อน ขนาดมีคนมาจีบเต้าหู้ยังไม่สนใจเลย วันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง วันไหนว่างก็เอาแต่นอน โผล่มาร้านกาแฟกับร้านสะดวกซื้อบ่อยกว่าไปมหา’ลัยอีกมั้ง

แกมยังแต่งตัวเซ็กซี่ ไม่ค่อยดูแลตัวเองเท่าไร เรียกได้ว่าความดึงดูดทางเพศเป็นศูนย์ แต่ตอนนี้กลับกำลังสารภาพว่าใจฉันเพราะผู้ชาย

โลกจะแตกไหม โลกแตกได้ยัง!

“นี่แกแฉวหนุ่มหรือเต้าหู้” มะแตงอ้าปากค้าง พอเต้าหู้พยักหน้าเธอก็รีบยกมือขึ้นมาพัดไปมาคล้ายคนจะเป็นลม “โอ้มายก็อดเหมือนเห็นลูกชายเติบโตยังไงก็ไม่รู้”

“คุณนายศรีสมรจะต้องภูมิใจกับเรื่องนี้แน่”

“โทร. บอกแม่มันเลยดิใหม่ นะ ให้แม่มันรีบมาดูตัว”

“ทรงนี้เตรียมชั้นหมากรอกแล้วจ้ะ”

“วาสนาแกแล้วไอ้...”

“ฮะแอ้ม”

“อู๊ย ขอโทษค่ะ แฮะๆ” พวกเธอรีบปิดปากตอนฟาร์กระแอมใส่ ไม่ใช่เพราะไม่ชอบใจ แต่เพราะพวกตนกำลังรบกวนลูกค้าคนอื่นที่มาใช้บริการคาเฟ่เนี่ย ทั้งสองเลยผลึกเต๋ารู้ไปมาเป็นการหยอกเย้ากึ่งแซวที่เพื่อนตาถึง

พวกเธอเคยคิดว่าไอ้เพื่อนคนนี้นคงจะไม่มีแฟนไปจนแก่ ไม่ก็แต่งงานกับโมเดลบ้านที่มันตด แต่พอได้ออกสู่โลกกว้างก็ไปเตะตาผู้ชายเกรดพรีเมียมซะงั้น

นี่มันบุพเพอิ๊ยะเห่จริง ๆ!

“กลับไปก่อนไหม จะได้ไม่รบกวนคนอื่น”

“ไอ้โฮ ทึ่งล่ะเพื่อนกลับเลยนะ” มะแตงเท้าเอวใส่ “ไม่กินแล้วมั้งข้าวปลาอะ อุตส่าห์ซื้อมาให้ ถึงจะแฉ้วผู้ชาย แต่เพื่อนคะ ที่หาเลี้ยงแก่ให้ห้องอิม”

“จริงคะ แล้วไม่กลับไปตดโมเธอ สงสัยนี้ไม่ใช่หรือไง”

“จี้เกียจ”

“จี้เกียจเดียวก็โดนอาจารย์ด่าอีก แค้นเฝือกก็แทบจะลอยมาหาแล้วค่า”

เต๋ารู้ตอนใจใส่ หันกลับมามองแก้วกาแฟที่ปริมาณไม่ได้ลดลงเลยสักนิด เขายังไม่อยากจะกลับห้องตอนนี้เพราะที่นี่มีอะไรดี ๆ ให้ทำ เช่นการนั่งมองฟาร์ที่ซังกาแฟไปเรื่อย ๆ แม้จะยังคุยกับเขาอยู่ก็ตาม

พอเพื่อนสาวว่า เต๋ารู้ก็ทำหูทวนลม ก่อนจะยกกาแฟแก้วเดิม

ชั้นดีม พลันต้องเบ้าปาก

“ชมอ่า”

“ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องกินแล้ว เดี่ยวรสขมจะติดลิ้นเอา” ฟาร์
ว่า “ตกลงจะเอาแก้วใหม่หรือเปล่า เดี่ยวทำให้แบบไม่คิดตังค์”

“ถ้าแกอยากเลี้ยงเรา ทำมาก็ได้ ถ้าอ่อยเดี่ยวให้ทิป”

“สายเปย์จัง”

“เราจะทำงานเพื่อมาสู่ขอฟาร์”

เจ้าของชื่อยืมให้พลางส่ายหน้าด้วยความเหนื่อยหน่ายปน
เอ็นดู ไม่นานช็อกโกแลตเย็นก็เสร็จสมบูรณ์ เขายืนยันให้เด้าหู้ ก่อน
ที่คนตัวเล็กจะรีบไปดื่มในทันที ความหวานของนมทำให้เขารู้สึก
เหมือนฟื้นคืนชีวิต

นี่รสชาติที่เขารู้จัก

แต่มันจะมีกาแฟที่ใส่นมเยอะๆ ที่เขาไม่รู้ว่ามันเรียกอะไร
เหมือนกัน นั่นก็ช่วยเขาในช่วงตัดไม้ได้ดีมาก

สำหรับคนอื่นอาจจะชอบกาแฟขมๆ เพื่อให้ตื่น แต่เด้าหู้ชอบ
กาแฟหวานๆ

ที่บอกชอบกาแฟขมๆ หมายถึงชอบแบบหวานขมๆ นะ เพราะ
เขาติดหวานมาก ทว่าตอนนี้ถึงกาแฟขมก็เริ่มรู้สึกว่ามันหวานแล้ว
ละ

ก็แค่เห็นฟาร์ก็รู้สึกเหมือนร่างกายไม่ขาดน้ำตาลแล้ว

“อ่อย”

“ชอบไหม”

“ชอบแคะ”

“แรงมาก” สองสาวหันไปกระซิบกระซาบกันสองคน “ก่อน
หน้านี้ออกหิวข้าวจะตายห่า ตอนนี้นั่นดูได้สารอาหารครบกว่าพวก

เราอีก”

“แบบนี้แอบเตะขาเก้าอี้มันได้ปะ เห็นแล้วหมั่นไส้วะ”

“ถ้ารีบก็กลับไปรอที่ห้องได้นะ ไม่ได้ลืกรอไว้อยู่แล้ว” เต้าหู้หันมาบอก “จะได้ไม่ต้องมาแอบนินทาคนอื่นในระยะเผาขนแบบนี้”

“แกก็แรงเกินนน” มะแตงบอก แต่เต้าหู้เมินใส่โดยหันกลับมาสนใจคนตรงหน้าอีกครั้ง “จิกหัวแม่งเลยดีปะ”

“อย่าขัดขวางหนทางหาผัวของเพื่อน”

“แกวันนี้เท่าไร” เต้าหู้เลิกสนใจเพื่อนแล้วหันมาคุยกับฟาร์ต่อ ตอนนั้นคนเริ่มเต็มร้านแล้ว เสียงผู้คนที่จ่อแฉทำให้เขาไม่ชอบใจเท่าไร ถึงอย่างนั้นก็อยากจะคุยกับฟาร์ไปเรื่อย ๆ ต่อให้โมเดลที่ตัดค่างไว้จะต้องรีบทำให้เสร็จภายในเย็นนี้ก็ตาม

แต่การแฉผู้มันก็ไม่เข้าใครออกใครหรือเปล่า

“บอกแล้วไงว่าเลี้ยง” ฟาร์บอก “ถือว่าไถโทษที่ทำกาแฟไม่ตรงบริฟแล้วกัน”

“แล้วถ้าอยากได้กาแฟหวาน ๆ ต้องสั่งว่าอะไรอะ”

“ถ้าชอบแบบใส่นมก็เรียกว่าลาเต้ แต่ถ้าชอบแบบมีฟองนมเยอะ ๆ ก็สั่งคาปูชิโนก็ได้”

“แล้วถ้าชอบแบบแกต้องสั่งว่าอะไร”

“ห้ามไม่ให้สั่งได้ไหม ที่ร้านมีกฎห้ามจิบลูกค้านะบอกไว้ก่อน”

“แกไม่ต้องจิบเรากก็ได้ เดี่ยวเราจิบแกเอง” เต้าหู้ตอบอย่างมั่นใจด้วยหน้ามึน ๆ ตามประสาคนนอนน้อย “แต่เราจิบไม่เก่ง แกให้เวลาเราไปเรียนหน่อยได้ไหม”

“ขนาดจิบไม่เก่งนะเนี่ย ยังหยอดใส่ตั้งหลายดอก”

“นั่นเรียกว่าจิบแล้วเหวอ ก็แค่หยอดเฉย ๆ หรือเปล่า”

“รู้ตัวหรือเปล่าเนี่ยตอนพุดออกมา”

“ถึงไม่ได้นอน แต่ตอนนี้สติเต็มร้อยนะ”

“...”

“มั่นใจมากกว่าตกหลุมรักไปแล้ว” ดวงตาสีสวดยฉายความจริงจัง ตลอดชีวิตที่ยี่สิบสองปีของเค้าไม่เคยเริ่มจีบใครมาก่อนเลย และที่ทำอยู่มันก็ออกมาเองราวกับว่าเป็นพรสวรรค์ “เพราะเคยอ่านมาว่าผู้ชายใช้เวลา 8.2 วินาทีในการตกหลุมรัก”

“มันก็แล้วแต่คนนะ คุณเพิ่งตื่นนอนเลยยังมีน้... อยู่หรือเปล่า”

“ได้กาแฟไปแก้ว ไม่มีน้แล้วละ”

“งั้นไว้พรงนี้ค่อยมาใหม่ละ”

“ทำไมอะ”

“ก็ค่อยมาดูว่าตกหลุมรักผมจริงไหม” ฟาร์ยกยิ้มบาง พลังโน้มตัวลงมาจนสายตาดูอยู่ระดับเดียวกัน จากตรงนี้ได้กลิ่นโคโลญจของอีกฝ่ายชัดเจนมาก “ถ้าพรงนี้มาแล้วรู้สึกไม่ชอบใจ แปลว่าอาจจะแค่เพิ่งตื่นก็ได้ เลยคิดว่าตกหลุมรัก”

“แล้วถ้าเรายังชอบแกอยู่ แกจะทำไง”

“ก็ได้ยวเลียงเมนูหนึ่งก็ได้”

“เมนูอะไร”

“เมนูกาแฟไง”

“...”

“เผื่อว่ากาแฟที่กินเข้าไปมันจะทำให้คุณใจสันมากกว่าการตกหลุมรักผมตอนตื่นนอน :)”

อันนี้อ่อยหรือขอตฟิลงะ ง

ใจสั่นเพราะฟาร์ 2

วันนี้ไม่ได้พรั่งนี้มาใหม่

คำพูดนั้นมาพร้อมรอยยิ้มขี้เล่นที่ทำให้เอาแต่หัวตอต้องหยีตา เพราะรู้สึกถึงแสงสว่างที่เปล่งออกมาจากความหล่อเหลานั้น ฟาร์ ต่อรองกับคนที่เขาคิดว่าน่าจะยังตื่นไม่เต็มตา ถึงจะได้กาแฟไปแล้ว ก็เชื่อว่าสมองจะทำงานได้ดีเสียเมื่อไร

แต่แต่้าหู้มันใจมากกว่า พรั่งนี้เมื่อเขากลับมาก็จะยังรู้สึกแบบที่บอกออกไป

“ถ้าเราชอบแกอยู่ เราจะให้แกเลี้ยงเราทุกเมนูเลย”

“นี่ไม่ใช่เจ้าของร้านนะ” เขาหัวเราะ “เอาไว้ค่อยคุยกันเถอะ มีงานที่ต้องทำไม่ใช่หรอ”

“ก็มี แต่อยากคุยกับแกไปด้วยอะ”

“ไว้คุยกันพรั่งนี้ก็ได้อ ถ้าเกิดอยากมานะนะ”

“มาแล้วต้องเจอแกน่ะ ถ้าแกหนีเราตามถึงบ้าน”

“ตัวแค้นนี้ทำไมน่ากลัวจัง”

“ก็เพราะเราอยากเจอแกมาก ๆ”

“หึ..”

“เพราะงั้นพຽ່ນนี้ถ้ามาแล้วไม่เจอ เราจะ...”

“จะอะไร...!”

“ไอ้หึ!”

“กรี๊ดดด!”

ยังไม่ทันได้ตอบ โลกของเต้าหู้ก็พลันดับวูบพร้อมกับความรู้สึกที่ตัวเองหงายหลังไปหาเพื่อนทั้งสอง นาทีนั้นทุกคนในร้านที่เห็นเหตุการณ์ต่างร้องลั่นด้วยความตกใจ พวกัันลุกหนีไปหมด ขณะที่เพื่อนสาวรีบประคองร่างคนสลบ เอามืออังจมูกตรวจสอบก่อนเลยว่าเพื่อนยังหายใจอยู่ไหม

ก่อนจะได้ยินเสียงห้องร้องที่เหมือนฝนซ่างพຽ່งเข้าใส่

นาทีนั้นพวกเธอนึกถึงโฆษณาไก้จ้อแบนด์หนึ่งที่เคยโด่งดังยิ่งกว่าอะไร

“ฉิบหาย เพื่อนหิวข้าวจนเป็นลมไปแล้ว!”

“ใครก็ได้โทร. เรียรกธพยาบาลทีคะ!”

เป็นไงละ อยากเจอเขา เจอรกธพยาบาลไปก่อนนะแก

เต้าหู้ถูกหามส่งโรงพยาบาลข้างมหา’ลัย ก่อนที่หมอจะให้ น้ำเกลือเขา วินิจฉัยว่าหิวหนักเนื่องจากอดข้าวมาหลายวัน ร่างกายไม่มีสารอาหารไปหล่อเลี้ยง พอดื่มกาแฟเข้าไปก็เลยเกิดการฟิวชันยกใหญ่ ดีที่ไม่เป็นอันตราย ให้น้ำเกลือไปสักพักเจ้าตัวก็ตื่นขึ้นมา ตอนหกโมงกว่า

เพื่อนส่งข้อความบอกอาจารย์ให้แล้วว่าเต้าหู้นี้อีกคาแก้ว แต่หมายถึงแก้วกาแฟนะ พร้อมกับถ่ายสภาพให้น้ำเกลือไปด้วย เพื่อว่าอาจารย์ไม่เชื่อ

เห็นแบบนี้ที่อาจารย์เลยยอมให้เลื่อนงานไปส่งพรุ่งนี้เข้าได้
พร้อมกับขอใบรับรองแพทย์ยืนยัน

สภาพแบบนี้อาจารย์ยังต้องการหลักฐานยืนยันอะไรอีก ต้อง
ให้ถ่ายตอนลงโรงไปให้ดูด้วยเลยไหมถึงจะเชื่อ

พอลบห้องเต้าหู้ก็รีบกินข้าวด้วยความหิว เขากินหมดเลย
ทั้งข้าวของมะแตงและของแกงผัก เห็นตัวเล็ก ๆ แบบนี้กินเก่งมาก
นะ ชนิดที่ถ้ากินช้างได้ทั้งตัว มันก็คงกินสองตัวนั้นแหละ พอกินเสร็จ
ก็มีแรงทำงานต่อ เพื่อนสาวจะบอกว่าใครอ้วนมาโรงพยาบาลก็ไม่
กล้า

เพราะพอเต้าหู้เข้าโหมดทำงานนี้อย่าไปยุ่งกับเขาเด็ดขาด ไม่
งั้นอาจคอขาดด้วยไม้บรรทัดที่ใช้มาตั้งแต่มอปลายได้

พวกเธอเลยทำได้เพียงเป็นกำลังใจแล้วอยู่ช่วยงานจนถึงห้า
ทุ่ม จากนั้นก็ขอตัวกลับหอที่ตัวเองพัก ปล่อยให้เต้าหู้อยู่กับโมเดล
แสนรักจนเกือบตีสาม

รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่หอบงานมาส่งอาจารย์

“ยังหายใจอยู่สินะหัสติน”

“ดีที่ยังไม่ตายครับอาจารย์” เต้าหู้ตอบด้วยใบหน้านิ่ง ไม่มี
รอยยิ้มอะไรให้ชายวัยสี่สิบทั้งนั้น เพราะเจอหน้ากันมาตั้งแต่ปีสอง
ทั้งยังถูกหลอกกว่าวิชานี้ง่าย ปล่อยเกรดฟรี ๆ เลยหลวมตัวลงเรียน
วิชานี้พร้อมเพื่อนในสาขา ที่นี้ก็ว่าอุ่นเลยเพราะพอได้ลงเรียนถึงได้
รู้ว่า...

ไอ้หา หลอกหลวงทั้งเพ!

ทั้งการส่งงาน การทำโมเดล การทำรายงาน การให้เกรดไม่มี
เหี้ยอะไรง่ายทั้งนั้น

สิ่งเดียวที่ง่ายที่สุดในคณะก็คือการเซ็นชื่อลงบนใบสีขาวที่

เขียนข้างบนว่า ‘โบล่าออก’ เท่านั้นแหละ!

“ชีวิตก็มีคอนเทนต์แบบนี้แหละ ตอนเรียนผมก็เคยวบจนนอนโรงพยาบาล”

“แล้วจารย์ไม่คิดจะปรับให้การส่งงานมันง่ายขึ้นหรือครับ”

“นี่ยังไม่่ายอีกหรือ ผมให้เวลาคุณตั้งสองอาทิตย์แล้วนะ” เขาเลิกคิ้วไล่ เอนตัวพิงพนักเก้าอี้พลางกอดอกคุยกับลูกศิษย์ “คุณควรตั้งใจที่ผมมีมนุษยธรรมพอ ไม่ให้คุณต้องออกมาส่งงานพร้อมสายน้ำเกลือเมื่อวานนี้”

“คราวหน้าผมก็มาพร้อมสายสัญญาณกับดอกบัวแล้วครับ”

“ดินะ ผมอยากไหว้พระพอดี”

“คืนแรกขอข้าวต้มนะครับจารย์” เค้าหู้ถอนใจใส่หลังประชด อาจารย์ผู้สอนไปแบบนั้น ดีที่แกไม่ถือสา เพราะการถูกแซะทุกวันก็ไม่ต่างจากคำทักทายที่พูดกันนั่นแหละ ไม่มีใครเอาแกลงทั้งนั้น เพราะแกมันเป็นตัวมัมของคณะนี่

‘อาจารย์ปรัต’ ปรัตแบบดอเด็ก ไม่ใช่แบบนักปราชญ์ อาจารย์บอกว่าตัวเองไม่ได้มีความรู้อะไรขนาดนั้น ทุกวันนี้ก็สอนตามหลักสูตร จำได้บ้างไม่ได้บ้างก็อ่านชีตเอา แต่เรื่องพื้นฐานก็พอจะรู้นะ ไม่งั้นคงไม่เป็นหัวหน้าสาขาหรอก

หรือเพราะมหา’ลัยรับอาจารย์น้อยก็ไม่รู้

“แต่ถ้าคุณมีวินัยมากพอและจัดการเวลาดีกว่านี้ คุณอาจจะใช้เวลาพักผ่อนก็ได้”

“ส่งงานทุกอาทิตย์ ทั้งโมเดลและรายงาน ไหนจะต้องพรีเซนต์อีก เอาเวลาไหนไปจัดการหรือครับ”

“ก็ถ้าคุณมีความสามารถไง แต่ถ้าคุณจัดการไม่ได้ ผมจะจัดเอพีให้เอง”

“ฉันเดียวผมไปจัดการตัวเองก่อนนะครับ สวัสดีครับจารย์”

“แล้วเจอกันหัสติน”

เต้าหู้ยกมือไหว้เป็นการตัดบท ถึงเขาจะทำงานลวกแค่ไหนก็ไม่อยากได้เอฟวิซานี้หรอก เพราะเคยโดนมาที่ตอนปีสอง ตอนนั้นแทบอยากจะขอลาออกไปเลี้ยงควายอย่างเก่า อาจารย์คนนี้เป็นตัวเต็งของคณะเลย ใครที่หลวมตัวลงเรียนวิชาแกแล้ว อย่าคิดหวังว่าจะแกละปล่อยไปง่าย ๆ

แกละเข็นจนกว่าคนคนนั้นจะเจตจรัสให้ได้ ซึ่งถามว่าเต้าหู้อยากเจตจรัสไหม

เขาก็แปปีกับการเป็นบัวในমনะ

“โดนด่ามาอีกดิ”

“หน้าเราดูมีคำด่าติดอยู่เหวอ” เขาถามเพื่อนร่วมคณะที่รอส่งงานอยู่ ข้อมือที่สวมเฟือกก่อนไว้บ่งบอกว่าเพื่อนคนนี้ก็เพิ่งผ่านการเข้าโรงพยาบาลมาเหมือนกัน “แต่จริง ๆ ถึงด่ามาก็ทำไม่ได้หรอก ถือว่าแกลให้พรแล้วกัน”

“ให้พรทุกครั้งที่ส่งงานเลยนะนะ?”

“อีกหน่อยแกลก็ได้ขึ้นเป็นเจ้าอาวาสแล้ว” คนได้ยินถึงกับหลุดหัวเราะ ขณะที่เต้าหู้ไม่ได้ขบขันเลยสักนิด แต่คนในสาขารู้ดีว่าไอ้หนุ่มนี้เป็นคนแบบนี้ ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกผ่านสีหน้าเท่าไร เลยดูเหมือนหน้าตาย ทั้งที่ความจริงชอบพูดอะไรปั่น ๆ

“มองโลกในแง่ดีจัง ถ้าเป็นเราคงร้องไห้”

“พี่กะเทยบอกเราว่าอย่าร้องไห้”

“แล้วพี่กะเทยบอกใหม่ว่ารอบนี้จะถูกทุบโมเดลหรือเปล่า”

“ไม่รู้อะ ถ้าถูกทุบอีกจะไปปล่อยลมยางรถอาจารย์”

“แกมันแน่นมาก”

“ตัวแม่จะแคร์เฟื่อ” คนฟังขำจนแทบกลิ้งกับการพูดจาด้วยใบหน้ามึนๆ นั้น เค้าหูกั๊กมมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง ก่อนจะกล่าวขอตัว “ไปก่อนนะ ขอให้ไมโดนอาจารย์ด่า”

“ขอมากไปนะ”

“งั้นขอให้โดนด่าเยอะกว่าเราละกัน ไปละ บาย”

“ไอ้หูกั๊ก”

เขาโบกมือลาแบบหน้ามึน ก่อนจะเดินลงจากตึกไปหน้าคณะ โดยไม่รอคำตอบ วันนี้เขาไม่มีเรียนแล้ว มีแค่ส่งงานของอาจารย์ ปราดคนเดียวเลยว่าจะกลับไปนอนสักสามวัน เพื่อว่ากลายเป็นศพ ซันฮีดแม่จะได้มารับกลับบ้าน

ไม่มีวันไหนเลยที่เขาไม่บ่นว่าอยากตายกับคณะที่เรียนมา แต่ตายไม่ได้ เพราะกลัวแม่จะว่า

เพื่อไปบอกหวยแม่แล้วไม่ถูก เดี่ยวจะโดนปลุกจากหลุมมาด่าอีก

แต่แทนที่สองขาจะเลี้ยวขึ้นหอ มันกลับพาร่างของเขาตรงไปยังคาเฟ่ที่เปิดใหม่ ช่วงกลางวันคนพลุกพล่าน ทว่าก็ไม่ได้หนาแน่นจนเข้าไปใช้บริการไม่ไหว อีกส่วนเพราะหัวใจมันเรียกร้องด้วย ถึงคนแห่มาทั้งประเทศเขาก็เลือกที่จะเข้าไปอยู่ดี

ดวงตาเรียวเล็กกวาดมองหาคนที่เขานัดไว้วันนี้ว่าอยู่ที่ไหน รู้สึกปวดหัวนิดหน่อยเนื่องจากเมื่อคืนก็ไม่ได้นอนมากอะไร แถมยังต้องตื่นเข้ามาส่งงานอีก

จริงๆ เขาก็จำไม่ได้แล้วว่าได้นอนเยอะครั้งสุดท้ายเมื่อไร อาจจะเป็นตอนที่อยู่ในท้องแม่ก็ได้

“อ้าว นี่มันน้องที่เป็นลมเมื่อวานนี่หว่า”

“หือ” เค้าหูกั๊กงักตอนที่พนักงานคนหนึ่งทักขึ้น เจ้าตัวกำลัง

ทำความสะอาดพื้นอยู่ พอเห็นเต้าหู้ก็หยุด ยืนเฝ้าคางกับไม้ถูพื้น แล้วหันมามองให้ เขาจึงชี้เข้าหาตัวเองพร้อมถามออกไป “รู้จักกัน?”

“ไม่รู้จักหรอก แต่จำได้ว่าเมื่อวานเราถูกห้ามส่งโรงพยาบาล”
“อ้อ”

“แล้วนี่หายดีแล้วหรือถึงมาที่นี้นะ วันนี้ไม่มีใครว่างพาไปส่งโรงพยาบาลนะ”

“ฟาร์อยู่ไหม”

“ฮะ?”

“ฟาร์มาทำงานหรือเปล่า” เต้าหู้ถามแทรกขึ้นมา ไม่ได้สนใจเลยว่าคนตรงหน้าจะเพ่งถามอะไรเขาเมื่อครู “รู้จักไหม คนที่ซังกาแฟให้เรากินเมื่อวาน”

“เออๆ รู้จัก ถามถึงมันทำไมอะ”

“เรามาตามนัด”

“นัด?”

“อ้อ นัด”

“นัดอะไรอะ”

“เป็นใครอะ”

“ฮะ!”

“เป็นเรา เราไม่ถามนะ มารยาทนิดนึง” อีกฝ่ายอ้าปากค้างไปเลยตอนถูกสวนด้วยประโยคนั้น ค่ะ..ๆ ว่ามันเคยเป็นประโยคดังจากดาราท่านหนึ่งที่ทำให้สัมภาษณ์นักข่าว เต้าหู้เอียงคอพลงเล็กน้อย รอคำตอบจากคนที่เขาถาม ทว่าคนที่โดนสวนกลับยังอึ้งอยู่

ดวงตาเรียวเล็กสังเกตเห็นข้อที่อยู่ตรงอกด้านซ้าย ก่อนจะรู้ว่าอีกฝ่ายชื่อ **‘เปป’**

“ตกลงฟาร์อยู่ไหม ไม่มาทำงานหรือ”

“เอ่อ...มันน่าจะอยู่หลังร้านนะ แคร่รอเวลาเข้ากะ”

“จ้ะเราไปหาที่หลังร้านได้หรือเปล่า”

“ตรงนั้นมันสำหรับพนักงาน”

“แล้วว่าที่แฟนพนักงานเข้าไม่ได้หรือ”

“แฟน?” เป้ปทวนคำนั้น ก่อนทำตาโตอย่างตกใจในสิ่งที่ได้ยิน
“แฟนใครนะขออีกที”

“ถามเฉยๆ เพื่อว่าในอนาคตได้เป็นไง”

“อนาคตอะไร นี่มาจิบไอ้ฟาร์หรือ”

“อือ” เต้าหู้พยักหน้ารับโดยไม่ปฏิเสธ ทำเอาเป้ปอ้าปากค้าง
ซอกหนักกว่าเก่า “แล้วไปเรียกให้ได้หรือเปล่า หรือต้องรอเขาเข้า
กะถึงเจอได้”

“จริง ๆ หลังร้านมันก็ไปได้แหละ แค่มันเป็นที่สูบบุหรี่เฉย ๆ
เลยไม่อยากให้ลูกค้าเข้าไป”

“ฟาร์สูบบุหรี่หรือ”

“ใช่”

“แบบนั้นมันไม่ดีต่อสุขภาพ”

“ก็มันเป็นนิสัย...แฮ้ย!” ไม่รอให้เป้ปพูดจบ เต้าหู้ก็เดินตรงไป
ยังหลังร้านทันทีโดยไม่เอ่ยขอ หลังร้านที่ว่าเป็นคือตรงทางออกไปยัง
ห้องน้ำที่ซัดตอนรับลูกค้าเยอะ ๆ แล้วห้องน้ำข้างในมีคนใช้เต็มหมด
ซึ่งจะแยกส่วนกับพื้นที่เก็บของเพื่อไม่ให้มีปัญหาที่หลัง

เต้าหู้เดินออกไป หันซ้ายหันขวาเพื่อหาว่าเป้าหมายอยู่ไหน
ก่อนจะได้กลิ่นบุหรี่ยามมา พาให้เขาเบะปากใส่

เต้าหู้ไม่ชอบกลิ่นบุหรี่ยะ มันทำให้อาการภูมิแพ้ของเขากำเริบ
ได้ง่าย

“อือออ เหม็น” เขาบ่น พลังดูดจมูกฟัดฟาดเล็กน้อย ปลาย

จุมูกเริ่มแดงเรื่อ เขาเดินตามกลิ่นไปก่อนจะเจอกับต้นตอของกลิ่นที่
คลุ้งอยู่ ฟาร์นั่งยอง ๆ กับพื้น ปล่อยควันสีขาวออกจากปากให้ลอย
ล่องไปในอากาศ ดวงตาเหม่อลอยคล้ายกับตกอยู่ในภวังค์อะไร
สักอย่างโดยมีนิโคตินเป็นเพื่อนรักคอยปลอบขวัญ

ภาพของฟาร์เหมือนฉากในหนังที่พระเอกกำลังคิดหนัก เลย
ใช้บุหรี่เป็นเครื่องนำพาให้จิตใจปล่อยวาง

เต้าหู้ใจเต็นตึกตักตอนเห็นภาพนั้น

เสี้ยวหน้าของฟาร์ทำให้ใจสั่นยิ่งกว่ากาแฟที่เคยดื่มตอนหิว
มาก ๆ

“ฟาร์”

“หือ” เจ้าของชื่อขานรับ ก่อนจะเลื่อนสายตามามองคนที่หยุด
ยืนอยู่ไม่ไกล เต้าหู้ยื่นจุมูก พยายามอดทนต่อกลิ่นเหม็นนั้นเอาไว้
“อ้าว คุณนี่”

“ชื่อเต้าหู้ ไม่ใช่ชื่อนี้”

“ผมหมายถึงคุณคนเมื่อวานนี้”

“...”

“นึกว่าวันนี้จะยังนอนอยู่โรงพยาบาลนะเนี่ย” เขาแปลกใจ
นิดหน่อย ถึงอย่างนั้นก็ส่งยิ้มอ่อนโยนให้ ทำเอาโลกของเต้าหู้สั่นไส
จนตาหิ ร่วงเล็ททำปากขมุขมิบ อยากจะเข้าไปใกล้กว่านี้ แต่กลิ่น
บุหรี่ยิ่งทำให้เขาหายใจแทบไม่ไหว “ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ หายใจไม่
ออกหรอ”

“เหม็นบุหรี่ย”

“หือ?”

“เราไม่ชอบกลิ่นพวกนี้ มันทำให้เราหายใจ แค้ก ๆ!”

“เฮ้ย คุณ!” เพราะกลิ่นหายใจไว้นานเลยล้าลัก คราวนี้จาก

จุมูกที่แดงก็เปลี่ยนเป็นทั้งหน้าและหูที่แดงแทนอย่างช่วยไม่ได้ ฟาร์เห็นแบบนั้นก็รีบโยนบุหรืลงพื้น ไข่เท้าเหยียบก่อนจะรีบเข้ามาดูอาการคนที่ไอจนน้ำลายไหล

เต้าหู้ยกมือปิดปากล่ำล็ก หอบหายใจหนักเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด แต่กลิ่นบุหรืก็ยังลอยคลุ้งอยู่ พาให้เขาต้องเอามือทั้งสองมาปิดปากกับจุมูกแล้วหายใจในนั้นแทน

“ไหวไหมเนี่ย ใจเย็นๆ”

“แฮกๆ”

“ค่อยๆ หายใจนะ” ฟาร์ถือวิสาสะลูบหลังคนตัวเล็กเป็นการปลอบ เขาอุตส่าห์หลบมาสูบบุหรืตรงนี้ก็ยิ่งจะมาหาอีก แทนที่จะรอให้ตนเข้าไปทำงานเพราะอีกไม่นานก็ถึงกะของเขาแล้ว ไม่รู้ว่าอีกคนใจร้อนหรือไม่มีใครบอกกันแน่ “หายใจช้าๆ ไม่ต้องรีบ”

“อ้อออ...ฟาร์ตัวเหม็น”

“ก็เพิ่งสูบบุหรืมานี้”

“เราไม่ชอบฟาร์กลิ่นนี้”

“เดี๋ยวลินมันก็...”

“เราชอบกลิ่นน้ำหอมที่ฟาร์ฉีดมากกว่า” เขาบอกด้วยหน้าแดงๆ ที่ไม่ได้มาจากการเขิน จากนั้นก็สูดหายใจเข้าช้าๆ น้ำตาลลอบบ้านิดหน่อยเพราะเมื่อครู่ไอแรงเกินจนเจ็บปอด “ชอบตอนที่กลิ่นของฟาร์มันรวมกลิ่นกาแฟ เราว่ามันหอมมาก”

“นี่ว่าตัวเองก็ไม่ได้ฉีดน้ำหอมเยอะนะ ได้กลิ่นด้วยเหร่อ”

“คนเป็นภูมิแพ้ก็จุมูกไว ถึงกลิ่นน้อยก็ยังได้กลิ่นอยู่ดี”

“จุมูกหมาอะดิ”

“ด่าเราเหร่อ”

“เปรียบเทียบเฉยๆ” เขาหัวเราะ ก็ที่บ้านเขาบอกว่าใครจุมูก

ดีให้เรียกว่าจุมพิต “โอเคขึ้นใหม่ อยากไปสูดอากาศหน่อยหรือเปล่า”

“โอเคขึ้นแล้ว เรามาหาฟาร์”

“มาทำไมล่ะ”

“ก็นัดไว้เมื่อวาน มายืนยันว่ายังชอบแกอยู่” คนฟังชะงัก ไม่คิดว่าเต้าหู้จะโผล่ขึ้นก่อนแบบนี้ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเลื่อนมองคนที่ยังมีกลิ่นบุหรี่ปองลมในแก้มนิดๆ ตำนานคนที่รู้ดีแล้วยังจะถามถึงอย่างนั้นก็รู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นแรง เนื่องจากมือหนายังทาบบอยู่บนแผ่นหลัง

ไม่รู้ว่าจะเสียดตัวเองบางหรือว่ามีของฟาร์กันแน่ที่หนา ถึงได้รู้สึกถึงอุณหภูมิที่ส่งถึงกัน

มันอบอุ่นเหมือนกาแฟแก้วนั้น

แค่ไม่ได้ขมจัด เพราะแค่เห็นหน้าฟาร์ก็หวานแล้ว

“เพิ่งตื่นหรือเปล่า”

“ตื่นนานแล้วเพราะไปส่งงานมา”

“เรียนสถาปัตย์?”

“รู้ได้ไงอะ”

“ก็เพื่อนคุณพูดถึงตัดโมเมื่อก่อน”

“จำได้แปลว่ามีใจ”

“แค่จำได้เฉยๆ ไม่ได้แปลว่ามีใจ”

“แล้วต้องทำไปถึงจะมีใจ”

“จะไม่ให้ตั้งตัวเลยหรือไง”

“เอาใหม่ก็ได้”

“...”

“เราจับแกได้ยังฟาร์” เต้าหู้ใช้เวลาสามวินาทีในการให้ฟาร์

ตั้งตัวเพื่อรับมือกับเขา ทำเอาอีกฝ่ายหัวเราะลั่น ดูจะชอบใจกับความหน้ามึนไม่สะทกสะท้านของเขามาก แม่บอกว่าผู้ชายชอบคนตลก ที่ฟาร์หัวเราะก็แปลว่าเขาตลกใช้ไหม แบบนั้นก็หมายความว่าอีกคนชอบเขาใช้หรือเปล่า

“นี่มันบุพเพสันนิวาส”

“ไม่ใช่แบบนั้นสิ”

“อ้าว”

“หมายถึงให้เวลาผมคิดว่าจะอนุญาตให้คุณจีบดีไหมต่างหาก”
ฟาร์ตอบกลับคนถูกชอตฟील “แค่สามปีฯ มันไม่เรียกว่าให้ตั้งตัวนะ”

“แล้วจีบเลยไม่ได้เหรอ ทำไมต้องลืลา”

“เพิ่งเจอกันเองนะ มันใจได้ไงว่าอยากจีบ”

“ชอบแกแล้วก็ต้องจีบไม่ใช่เหรอ”

“จะจีบทุกคนที่ตัวเองชอบหลังตื่นนอนเลยหรือไง”

“เคยบอกแล้วนี่ว่าไม่เคยจีบใคร”

“...”

“และวันนี้เราตื่นนานแล้ว ถึงจะนอนไม่พอแต่ก็มั่นใจว่ายังชอบแกอยู่” เด้าหัวว่าเสียงจริงจัง ถึงจะหน้ามึนไปบ้างแต่ก็อยากใหัรู้ว่ารักจริงหวังแต่ง “ชีวิตนี้เกิดมายุ่สิบสองปีไม่เคยชอบใครนอกจากแก แต่เหลือที่ว่างไว้ให้พระเอกในอะนิเมะนิดหน่อย อันนั้นแบ่งให้ไม่ได้”

“ยี่สิบสองเหรอ งั้นก็เด็กกว่าผมสิ”

“แกโตกว่าเราเหรอ”

“โตกว่าสามปี”

“ไม่อยากเรียกพี่”

“จ้ะ...”

“อยากเรียกที่รักหรือเบบี่มากกว่า” คำพูดนี้มาพร้อมสายตาที่แน่วแน่มาก กะดักคอฟาร์ทุกทางไม่ให้หนี “เราชอบแกละ ชอบจริงๆ ไปนอนคิดมากแล้วเมื่อคืนนี้ ผันดีด้วย ผันว่าแกก็ชอบเรา”

“ผมไม่ได้ชอบคนง่ายขนาดนั้น”

“ก็ลองชอบเราดูดิ”

“สั่งให้คนอื่นชอบมันมีที่ไหน”

“แค่แนะนำว่าชอบเราหน่อยก็ได้”

“...”

“และเรารู้ว่าที่แกยิ้ม เพราะเราทำแกใจสั่นใช่ไหมล่ะ”

ฟาร์ยิ้มช้า สายหน้าเหินย่นหายไปกับคนคิดเองเออเองเก่ง เขาแค่ตลกที่รุ่นน้องคนนี้พูดจาด้วยใบหน้าดีมีนนั้นต่างหาก เกิดมาอีสิบห้าปีก็เพิ่งเคยโดนรุกจีบด้วยท่าที่แบบนี้เป็นครั้งแรกเลย

เพราะปกติเขาเป็นฝ่ายไปจีบเองมากกว่า

“ถึงไม่ใช่กาแฟก็ทำแกใจสั่นได้นะฟาร์”

“กลับไปนอนไปคุณ จะได้ตื่นจากฝัน”

“เราฝันดีแล้ว อยากเจอแกตัวจริงมากกว่า” ร่างเล็กตอบกลับ “และแกบอกถ้าเรามาแล้วยังชอบแกอยู่ แกจะเลี้ยงเมนูนี้ไง”

“นี่มาจีบหรือมาขอให้เลี้ยงกาแฟ เอาดีๆ”

“มาจีบจริงๆ กาแฟแค่กำไร”

“เคยมีคนบอกไหมว่าคุณเป็นคนตลกหน้าตาย”

“ได้ยินบ่อยจนชินแล้ว” เขาไหวไหล่ เพิ่งสังเกตว่าฟาร์เอามือออกไปแล้ว และยังยืนเว้นระยะห่างกับตนอีก เขาเดินหน้า อีกคนก็ถอยหลัง เดินไปอีกฟาร์ก็ถอยอีก ไปๆ มาๆ ก็เหมือนเดินลีลาตแบบไรต์ดนตรีเหมือนกันนะ “จะหนีทำไม เราไม่กั๊ด”

“แค่เว้นระยะห่างเพื่อความปลอดภัย”

“เราฉีดยาแล้ว แกไม่ต้องกลัวก็ได้”

“ปลอดภัยไว้ก่อนไง”

“แกใจร้าย”

“ใจร้ายอะไร”

“แกเหยียบหัวใจเรา” พาร์ซมวดคิ้ว ก่อนจะหลบตามองเงาที่พื้น ถึงได้รู้ว่าเขายืนอยู่ตรงหัวใจของเต้าหู้เป๊ะๆ คนตัวเล็กเลยเบะปาก คนทำผิดจึงต้องก้าวขาออกจากเงาไปสู่แดด “ขยับแบบนี้ ใจเราตรงกันเลยนะ”

“ใจคอจะจีบไม่พักเลยหรือไงกัน”

“แม่บอกชอบใครก็ให้จีบ”

“อย่างน้อยคุณก็น่าจะศึกษาคนที่ คุณจะจีบก่อนนะว่าเขาเป็นคนยังไง”

“แกเป็นวิชาอะไร ทำไมเราต้องศึกษา”

“แล้วเวลาคุณจีบคน คุณไม่ศึกษานิสัยใจคอก่อนหรือครับ”

“ก็จีบแกคนแรก บอกไปแล้วทำไมไม่ฟัง”

“ฉันอย่าเพิ่งจีบได้ไหมครับ”

“ทำไม”

“เพราะคุณอาจจะไม่ได้ชอบผมจริง”